

κὴ Κάσσα τῆς Ἐταιρείας ξεχώριζε γιὰ τοὺς δρόμους, τὸ νοσοκομεῖο, τὰ βοηθήματα στοὺς φτωχοὺς καὶ σακάτηδες κτλ.

Στὴν πρωτεύουσα εἶτανε μιὰ ἄλλη ἐπιτροπή, ἡ δημογεροντία. Οἱ κάτοικοι ἐκλέγανε μὲ περισσεψηφια ἕνα δημογέροντα ἀπὸ κάθε χωριὸ καὶ ἕξη ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα. Ἡ δημογεροντία κυβερνοῦσε ὅλη τὴ συγκυβέρνηση, εἶτανε κριτὴς σὲ κάθε φταιξιμὸ καὶ στὶς ἐμπορικῆς διαφορῆς. Ἀπὸ τὴν συναγορευτικότητα μὲ τὸν πασὰ τῆς Λάμιας καὶ τοῦ πλέρωσε τὸ δόσιμο, μὲ τὸ Δεσπότη, μὲ τὶς ἄλλες κοινότητες, μὲ τὸ Πατριαρχεῖο καὶ φρόντιζε νὰ παίρῃ τέλος ἢ κάθε ἀπόφαση ποὺ πήρανε οἱ μεγάλες συντυχίαι γιὰ τοὺς λογαριασμοὺς τῆς ἐταιρείας καὶ γιὰ τὰ χρήματα ποὺ εἶτανε νὰ ξεδεφτοῦνε γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ. Ἄν κανένας ἐγκληματοῦσε παραδινότανε στὸν Πασά, ἢ τὶς πὶὸ πολλές φορὲς σὰν μπορούσανε νὰ τὸνε γλυτώσουνε ἀπὸ τὰ χέρια του, στὸ Δεσπότη τῆς Λάμιας.

Ὅλοι, ἐξὸν οἱ δούλοι, ποὺ εἶτανε ἀπάνου ἀπὸ τὰ 21 πηγαίνανε στὶς γενικῆς συντυχίαι. Ἐκεῖ ἐγκρίνανε τοὺς λογαριασμοὺς τῆς ἐταιρείας, ἀποφασίζανε τί ποσὸ ἀπὸ τὰ κέρδη ἔπρεπε νὰ μείνῃ γιὰ ὅλα τὰ δημόσια καταστήματα καὶ τί ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο θὰ μοιραστῇ. Οἱ δημογέροντες εἶτανε ὑπόχρεο νὰ μνησκονε σ' Ἀμπελάκια τὰ τρία χρόνια ποὺ εἶτανε διορισμένοι.

Μπορεῖς νὰ θαρρῆψῃς πὸς μόνε τοὺς πλούσιους ἐκλέγανε δημογέροντες μὰ θὰ λαθεφτῆς. Ποτὶς οἱ Ἀμπελακιώτες δὲν ξεχωρίζανε κανένα, καὶ φτωχοὶ καὶ πλούσιοι γίνοντανε δημογέροντες καὶ κυβερνοῦσανε τὴν ἐταιρεία, ὁ τελεφεταῖος; μάλιστα πρόεδρος τῆς ἐμπορικῆς ἐταιρείας στάθηκε ὁ Γεώργιος Σφάρτζης (Schwartz ὁ μάβρος παρκονίμης ποὺ τοῦ δώσανε οἱ Γερμανοὶ γιὰτὶ εἶτανε πολὺ μελαχρινός), εἶτανε ἀπὸ τοὺς πιδ'φτωχοὺς Ἀμπελακιώτες πραγματεφτάδες, ἄν καὶ μὸλις ἤξερε νὰ διαβάξῃ, τόνε τιμήσανε γιὰ τὴν ἀξιάδα καὶ τὴν τιμιότητά του. Πέθανε στὴ Βιέννα 80 χρονῶν φυλακωμένος γιὰ χρῆση ὕστερα ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῆς ἐταιρείας.

(ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΓΚΟΣ ΧΑΤΖΗΣ

ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

ΤΡΕΙΣ ΜΙΑΛΛΑΝΤΕΣ (ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ)

Πουλιούνται ἡ δραχμὴ ἢ καθεμιά στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμά».

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

Τώρα ποὺ ἀνάρπεις ἡ ἀνοιξὴ μιὰ νέα ζωὴ τριγύρω
 Κι ἀνάσπεις μὲς' στὶς καρδίαις τὸ πεθαμένο μῦθο,
 Ὅλα ταιριάζαν, τίποτα δὲν ἔμεινε μόνω.
 Ἡ ἀθάνα βαρκοῦλα μίλησε μὲ τὸ σκληρὸ τὸ βράχο,
 Σάραϊο λιθάρι πλέχτηκε χλωρὸ περιπλοκάδι,
 Τὸ ποδο φεγγάρι δλονυχτίαι συντρεφονε τὸ βράδι,
 Τραγοῦδῃσε ὁ καλόγαινος κι ἀπάντησε ἡ γαλιάντρα
 Καὶ οἱ ξωτικίαι χορῆσανε στὰ μουσικλομένα τάντρα.
 Ὅλα ἐδῶ πέρα δέθηκαν μὲ τὴν κλωστή τοῦ ἀνέρου
 Κι δλόγησε, σὰ στέφανο, τὸ γαλανὸ τοῦ ἀπείρου
 Ἄδρες, γαλήνη, μυρωδιές, κρυφάλογα, μαγνάδια,
 Φιλάνια, ψιθυρίσματα, χτύποι καρδιῶν καὶ χάρια....
 — Καὶ σὺ ποὺ εἶσαι ποὺ ἀκλουθῆσαι ἀγρὰ τὸ μονοπάτι
 Μὲ τὰ μαλλιά ξεχτιένισα, μὲ καρφωμένο μάτι
 Κι ἀγέλαστος (σὰ λειτουργὸς ποὺ σὺβει στὸ Βαγγέλιο)
 Στῆς πλάσης τόλοπρόνοιο τὸ μέγα χαμογέλιο ;

Γενέβη· Μάρτις 1908.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

Ἀγαπημένη μου,

Καὶ γελῶ καὶ κλαίω ἀκόμα μὲ τὸ τηλεγράφημά σου: «Σ' ἔκαμα γιαιγιά. Ἡ κόρη μου καὶ γὼ σοὺ φιλοῦμε τὸ χέρι». Τί ὄμορφα καὶ τί ζωντανὰ ποὺ μοῦ τόπες! Νὰ μοῦ ζήσει κ' ἡ μάνα κ' ἡ κόρη. Νὰ μοῦ ζήσετε, ἀγαπίτισες μου. Νὰ σὰς χαρῶ καὶ τὶς δυὸ σὰς καὶ νὰ δώσει ὁ Θεὸς νὰ μοῦ ζήσετε καὶ νὰ μοῦ κλείσετε μιὰ μέρα κ' οἱ δυὸ τὰ ματάκια μου.

Ἄσε με τώρα, χρυσή μου, νὰ φλουρήσω καὶ γὼ λιγάκι...σὰ γιαιγιά. Μικροπαντρεμένη καὶ μικρομάνα καὶ σὺ, σὰν τὴ μαννούλα σου. Τὰ πάτησες δὲν τὰ πάτησες ἀκόμα τὰ δεκαεννιά (νὰ σὲ χαρῶ, οὔτε μῆνα δὲ σοὺ κρύβω!) καὶ νὰ σου μαννούλα καὶ σὺ μὲ μιὰ κουκλίτσα ὄμορφη, φυσικὰ σὰν καὶ σένα, στὴν ἀγκαλιά. Καὶ γὼ τρέχω στὸν καθρέφτη μου καὶ καμαρώνω τώρα γιὰ τὶς ἀσημένιες τρίχες ποὺ σπαρθήκανε πλείρες πάνου στὰ κατὰμαυρα μαλλιά μου (ἔχ, τί φούρκα ποὺ τὶς εἶχα ἴσαμε χτὶς αὐτὶς τὶς ἀδιάντροπες τρίχες!) καὶ λογαριάζω ὕστερα νὰ βγῶ στὰ μαγαζιά νὰγοράσω καὶ γυαλιά.

Γιαιγιά χωρὶς ἄσπρα μαλλιά καὶ χωρὶς γυαλιά καὶ δὲν ταιριάζει. Καὶ γὼ θέλω νὰ φαίνομαι καὶ νάμαι σωστὴ γιαιγιά. Ψέματα; Σὰ γιαιγιά λοιπὸν ἀρχινῶ ἀπὸ τώρα τὶς συμβουλές μου. Γεροντίστι-

κο φεγάδι κι αὐτὸ καὶ συχώρῃσε μου το. Μὴ μοῦ γελάσεις ποὺ σοὺ μιλάω γιὰ γερατῖα. Ἄσπρα μαλλιά καὶ γυαλιάκια, εἶπαμε. Στὰ ὕστερα, φταῖς καὶ σὺ ποὺ μ' ἔκαμες τόπο νωρὶς γιαιγιά —καὶ μιὰ γιαιγιά δὲν μπορεῖ νὰ ποζάρνει ποτὲ γιὰ νέα.

Τί λέγαμε λοιπὸν; Ἄ, ναί! Γιὰ συμβουλές μιλοῦσαμε. Καὶ ἡ πρώτη συμβουλή μου εἶναι νὰ κάνεις ἄνθρωπο αὐτὴ τὴν κουκλίτσα ποὺ κρατεῖς τώρα στὴν ἀγκαλιά σου. «Μὰ τί; θὰ μοῦ πεῖς. Ἄνθρωπος δὲν εἶναι;» Ὅχι ἀκόμα. Γιὰ τὴν ὄρα εἶναι ἕνα τίποτα, εἶναι ἕνα λουλουδάκι ποὺ σοὺ μπιστεύθηκε ἡ Φύση στὰ χέρια σου, φορτάνοντάς σε μιὰ μεγάλη εὐθύνη. «Αὐτὸ τὸ λουλουδάκι, σοὺ εἶπε, σοὺ τὸ δίνω ὄχι μοναχὰ γιὰ νὰν τὸ μυρίσεις καὶ νὰν τὸ χαρῆς, μὰ γιὰ νὰ μοῦ τὸ περιποιηθεῖς, νὰ μοῦ τὸ προσέξεις καὶ νὰ βάλεις τὰ δυνατὰ σου νὰ θαματουργήσεις καὶ σὺ. Τὸ λουλούδι νὰ μοῦ τὸ κάνεις ἄνθρωπο».

Θάμα, βλέπεις, σοὺ ζητάει ἡ Φύση, μὰ μὴ τρομάξεις. Ὅσο κι ἂν εἶναι θάμα, θὰ μοῦ τὸ καταφέρεις, γιαιγιά ἡ μάνα στὰ κληθινὰ θαματουργεῖ καὶ τὸ μαγικὸ ραβδί ποὺ κρατᾷε στὰ χέρια της καὶ καταφέρνει τέτια μεγάλα θάματα, λέγεται Ἄνατροφή.

— Ἀπὸ τώρα; Σὲ καλὸ σου! Ἀκόμα δὲν τὴν κλοφασκίωσαμε τὴν ἀγγουόλα σου καὶ λόγου σου ἀρχινᾷς τὸν ξέψαλμο τῆς ἀνατροφῆς;

Αὐτὰ δὲ λές, πονηρή; Καὶ δὲ χαμογελάς; Θαρρῶ πὸς σὲ βλέπω, μὰ δὲ χαμογελῶ. Σοβαρεύουμαι καὶ μὴ μοῦ ξαφνιάζεις. Εἶρε το, ἡ δουλιὰ τῆς μάνας ἀρχινᾷ ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ πῆσαι τὸ παιδί ἀπὸ πάνου της, κι ὅπως τοῦ δίνει τὸ γάλα της γιὰ νὰν τοῦ θρέψῃ τὸ κορμί, ἔτσι πρέπει νὰ συλλογιστεῖ, τὴν ἴδια ὄρα, καὶ πὸς νὰν τοῦ θρέψῃ τὴν ψυχὴ. Δουλιὰ τῆς μάνας εἶναι κι αὐτὴ. Καὶ ἡ πρώτη σταλαματιὰ γάλα ποὺ θὰ πῆσαι στὸ στοματάκι του πρέπει νὰ συντροφεύεται κι ἀπὸ τὴν πρώτη σκέψη ποὺ θὰ πῆσαι στὴν ψυχὴ του. Νὰ καὶ τὸ παράδειγμα: Ἡ κορούλα σου πρέπει νὰ τρώει γάλα κάθε δυὸ ὄρες, ἄς ποῦμε. Ἄς ποῦμε ἀκόμα, πὸς αὐτὴ θάναὶ λαίμαργη καὶ θὰ σοὺ ζητάει μὲ κλάματα κάθε μισὴ ὄρα γάλα. Ἄν τὴ λυπηθεῖς καὶ τῆς δώσεις, θὰν τὴ συνειθίσεις ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή νὰναὶ ἀπαιτητικὰ, πεισματάρη κ' ἔτσι τῆς φυτεῖς νωρὶς νωρὶς, μὲ τὴν πρώτη γουλιὰ γάλα, νὰ ποῦμε, καὶ τὸ πρῶτο φεγάδι στὴν ψυχὴ της.

Ἄγκλα ἔχουμε καιρὸ νὰν τὰ ποῦμε ὅλ' αὐτὰ.

Σταχτοπούτα, γιαιγιά εἶναι σταχτὶ τὸ χρωμὰ του... ἔπειτα ὅλο στὸ σπῖτ' θείλ' νάναὶ, νοικοκυρούλα σωστή...

Καὶ ἡ Μαρῶ χαίδεψε τὴν κοτούλα καὶ τὶς ἐριχνε κάτι πονετικῆς ματιές, ποὺ μπορούσε κανεὶς νὰ τὴ ζηλέψῃ!

— Τῆπες, μωρή! Θὰν τὰ πῶ καὶ γὼ τώρα τοῦ κύρ Θεόδωρου, νὰν τάκούσ' κι ἀπ' τὴν ἄλλ' τὴ μεριά...

— Ἐχω κι ἄλλα, μάνα! Τὸ κλωσσάκι μ'...

— Μωρ' κλωσσάκι τ' λές ἀκόμα τὴν παλιόκοτα; μωρ' εἶναι πιδ' γριά πὸ μένα, πανάθεμά τη!

— Εἶναι τώρα πέντε χρονῶ... ἄ; γενῆ ὅσο θείλ' δὲν τὴ σφάζω, μάνα, δὲν τὴ σφάζω! Κομμάτια γίνουμε μὰ δὲν τὴ σφάζω!

Τὰ μάτια τῆς Μαρῶς πλημμυρίζανε πάλε δάκρυα. Κάθησε καὶ σ' ἐνὶ σκαμνί κι ἔρησε χάρμη τὴν κοτούλα, ποὺ τριγύρισε καὶ λίγο μ' ἐν' ἀργὸ ἀργὸ πάτημα, σὰ νάνοιθε πὸς εἶτανε χαϊδεμένη, κ' ὕστερα ζύγωσε πάλε τὴν κυρὰ της, στάθηκε μπρός της, τὴν κοίταξε κ' ἔκλεψε κοντὰ στὰ φουστάνια της. Ἡ Μαρῶ τὴ χαίδεψε κι αὐτὴ ἀρχισε πάλε τὰ χαδιάρικα: κὼ κὼ κὼ!

— Τόσα χρόνια καὶ π' τὴν ἔβαλα γὼ νὰ κοι-

μηθῇ, καὶ πᾶει καὶ κουνιάζει, δὲν ἄλλαξε ποτὲ τῆς τόπο! Τὴ φωνάζω κι ὅπου κι ἂν εἶναι σκοτώνεται νάρθη, σὰ νὰ φοβᾷτ' ἡ ἔρμη μὴν ἀργήσ'! Πέφτω ἔρρωστη καὶ δὲν ξεκολλάει πὸ τὰ πόδια μ', λές καὶ νοιώθ' τὸ πλὶ μ' τί μ' γίνεται!... Ἐστέρεις ἀπ' αὐτὰ μ' τὴν πιάν' σήμερις ἡ μάνα μ' νὰν τὴ σφάζ'!.. ἔμ δέ!

Κ' ἡ Μαρῶ χτύπησε μὲ πικὰ τὸνα χέρι σ' ἄλλο!

— Ἄ κυρὰ Στάθαινα, εἶπ' ὁ Θεόδωρος, τὸ κορίτσι ἔχει δίκιο! Τέτοιο πουλί, ποὺ ξέρει γράμματα, τὸ σφάζουνε; εἶναι κρίμα κι ἀπὸ τὸ θεὸ!

— Τάχατες πρῶτα ποῦτανε νὰ καὶ γεννοῦσε κάθε μέρα εἶτανε καλὴ, τώρα ποὺ γέρασε πικὰ καὶ δὲ γεννάει μὰς ζύνισε!

— Μωρὴ πότε γεννοῦσε κάθε μέρα ἡ κουτσάβλα σου;

Νὰ μὲ συχωρᾷς! Δὲν εἶναι πιά καθόλου κουτσάβλα!

Τῆς ἔδινες, τῆς ἔδινες κριθάρ' ποὺ πάχυνε κ' ἔγινε σὰ βουτσῖ, κρέμασ' τὸ προγοῦλι της σὰν τοῦ γάλου, ποὺ μπορούσε, μωρή, νὰ γεννήσ' κάθε μέρα; Στὴ χάσ' καὶ στὴ γέμιση τοῦ φεγγαριού... καὶ κάτι αὐγούλια, περδικαύγουλα!

— Ἄα! Παναῖτσα μ' ἀδικία!..

— Τσιμουδιά! Θὰν τὰ πῶ καὶ γὼ τώρα! Ἐνα πουλὶ ξετσάπωτο, πανάθεμά το, ποὺ δὲν ἔχει ταίρι! Βρὲ ξύ, βρὲ ξύ! Αὐτὸ, μωρὲ γιαιγιά μ' τίποτις, μὲς' στὸ σπῖτ' ὀλοένα! Πῆς μου γιαιγιά, πέντε χρόνια τώρα, ἔμεινε κρεββάτ' τραπέζ' σκαμνὶ ἀκουτσούλιστο; Οὔτε γύφτ' νάμιστα! Ἀγὰ τίποτις, κουτσουλῆς ὄσες θές! Κι ὅλα τούτα γιαιγιά, γλίπεις εἶταν' ἡ κυρὰ Σταχτοπούτα, ἡ ψυχολόγ' τῆς δυχατέρας μας!

— Ἐνα πρᾶμα εἶχα καὶ γὼ...

— Μωρὴ, ἄσε με νὰ μιλήσω, λέω! Μ' ἔλες τὶς κουτσουλῆς θὰ σ' τὴν ἄφρινα νὰν τὴ χαρῆς τοῦμπαννο, ἄ δὲν ἔκανε γρουσουζές... Εἶρε' κύρ Θεοδωράκη μ' ἄρχισ' ἡ πανούκλα νὰ κὰν' σὰν κόκορας, νὰ πδάη πὰν' στὶς κότες καὶ νὰ λαλᾷ σὰν πετεινός!

— Μωρ' ἀλήθεια, Μαρῶ;

— Καλὲ μ' τὴν τσιμποῦνε, κύρ Θεόδωρε, οἱ ἄλλες κότες κι αὐτὲς ἀκόμα τῆς θέν τὸ κακὸ της, σὰ νὰ ζουλεύουνε! Τί νὰ κὰνῃ κι αὐτὴ ἡ φτωχιά, μαύρισε τὸ μάτι της καὶ πέφτ' πάνω τους καὶ τὶς τσιμπάει...

— Μωρὴ δὲ λάλησε καὶ ψῆς καὶ σήμερις, νὰ τώρα γιαιγιά, σὰν πετεινάρ'; ψέματα σ' λέω;

— Κι ὁ κόκορας δὲν κακκάρζει καμιὰ βολὰ

Για την ώρα έχεις ανάγκη από ησυχία και δεν αξίζει να σε πολυκουράζω με τις κουβέντες μου.

Φίλησέ μου την άγγονούλα μου γλυκά γλυκά κι άμα μου δυναμώσει λίγο, γράψε μου. Ο κύριος Ντ-κος άς άφίσει την τριπελιά του καταμέρος κι άς μου γράψει συχνότερα, τουλάχιστο τώρα που δεν μπορείς εσύ.

Σάς γλυκοφιλώ και τους τρεις

Η μανούλα σου
ΕΓΓΕΙΡΙΑ

ΒΡΗΚΕΣΙ...

Άλλον άφησες για μένα
Μαριγούλα ντροπαλή
Σ' είχε κοινομαθημένα,
Σιλάβος σου και πιό πολύ.

Τώρα θές να καταλάβω
Πώς δική μου Μαριγώ
Έέρει από άντρες. Μωρέ μπράβο!
Άμ' άλλην άφησε κ' εγώ!

ΒΑΣΗ - ΔΑΚΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έντοκοι καταθέσεις

Η Έθνικη Τράπεζα δέχεται έντοκοι καταθέσεις εις τραπεζιτικά γράμματα και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρα; στερλίνας άποδοτέας εις ώρισμένην προθεσίαν ή διαρκείας. Αί εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις το αυτό νόμισμα, εις δ' έγένητο ή κατάθεσις εις χρυσόν ή δι' έπιταγής όψεως (cheque) επί του έξωτερικού κατ' έπιλογήν του όμολογιούχου. Το κεφάλαιον και οι τόκοι των όμολογιών πληρώνονται έν τω Κεντρικώ Καταστήματι και τή αίτήσι του καταθέτου έν ταις Έπικρατιστήμασι τής Τραπέζης.

Τόκοι των καταθέσεων.

1	1/2	τοίς	ομο	κατ' έτος	διά	καταθέσεις	6	μην.
2		"	"	"	"	"	1	έτ.
2	1/2	"	"	"	"	"	2	έτ.
3		"	"	"	"	"	4	έτ.
4		"	"	"	"	"	5	έτ.

Αί όμολογίσι των έντόκων καταθέσεων έκδίδονται κατ' έκλογήν του καταθέτου όνομαστικά ή άνω-νομοι.

**"Ο ΝΟΥΜΑΣ",
ΒΓΗΘΗΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ**

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για την Άθήνα Δρ. 8.— Για τις Έπαρχίες Δρ. 7
Για τό Έξωτερικό Φρ. χρ. 10.

Για τις έπαρχίες δεχόμαστε και τρίμηνες (2 Δρ. την τρί-μηρία) συντρομίες.

Κανένας δε γράφεται συντρομητής ά δε στείλει μπροστά τη συντρομή του.

10 λεπτά τό φύλλο λεπτά 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στα κίόσκια (Σύνταγμα, Όμόνοια, Εθν. Τράπεζα, Έπ. Οικονομικών, Σταθμός Τροχιά-δρομου (Άκαδημία), Βουλή, Σταθμός ύπόγειου Σιδη-ρόδρομου (Όμόνοια), στα βιβλιοπωλεία «Έστίας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (άντικρυ στή Βουλή).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Η Κρήτη — Σκουριασμένα όπλα — Κάπιο τραγουδι λησμονημένο — Έπιμελητεία — Οι χωριάτες — Μ' ένα άλλο ταξιδάκι...

Η ΚΡΗΤΗ κήρυξε την ένωσή της με την Ελλάδα. Όσο κι αν αναγαλλιάζει ή ψυχή κάθε Ρωμιού κι όσο κι αν λαχταράει να δει τούτη τη φορά επιτέλους σαρκωμένο τό Κρη-τικό όνειρο, στηλώνεται μπροστά μας κάπιο σκιάχτρο πού τό λένε Διπλωματία και ρήγνει κάδους νερό στο κρασί του ένθουσιασμού.

Γιατί πρέπει να συμφέρει και στην Ένω-παϊκή διπλωματία αυτή ή ένωση, κι ό καιρός θάν τό δείξει αν συμφέρει κι αν θά γίνει. Αν σε τέτοιες περιστάσεις λογαριαζότανε μοναχά ή παλικαριά και ή άσβεστη λαχτάρα ενός λαού για την ένδική του άποκατάσταση, ή Κρήτη θάπρεπε νάναι από χρόνια ένωμένη με την Ελλάδα, γιατί ή ένδική ιδέα έχει θεριέψει πιά μέσα στη λιονταρίσια ψυχή του Κρητικού λαού, ποιτισμένη με ποταμούς αίμα, και κι νώντας τό θαυμασμό και τη συγκίνηση. Μόνο ή Διπλωματία δε συγκινήθηκε ακόμα, γιατί ή Κι ό Θεός να δώσει τούτη τη φορά τό συμφέ-ρονιά της να ταιριάζουνε με τους πόθους όλω-νώνε μας και ή ήρωϊκά Κρήτη να κερδίσει τό βραβείο της άσύνγκριτης παλικαριάς της.

Παίροντας την Κρήτη ή Ελλάδα δε με-γαλώνει μοναχά την περιοχή της και τον πλη-

θυσμό της παίρνει και κάτι άλλο, σπουδαιώ-τερο, καινούριο αίμα, καινούρια δόνημη — αίμα άγνό και δόνημη λεβέντικη, πού αν τό κατα-φέρει και τό μεταχειρισεί καλά θά δει και τό δικό της αίμα να γερεύει και τη δόνημη να ξα-νανιώνει, κ' έτσι θά μπορέσει κι αυτή μιά μέ-ρα να γιορτάσει τον άληθινό της ξαναγεννημό.

ΑΙ ΑΠΗΤΟΙ κύριοι, καλά θά κάνετε να πάψετε να βρι-ζετε τους Βουλγάρους στις έφημερίδες σας. Δέν ταιριάζει, και μάλιστα τώρα πού οι Βούλγαροι τά μπλέξανε με τους Τούρκους, να παρουσιάζομαστε ή άρεντιά μας και να βρίζου-με, έπειδή τάχα οι Τούρκοι είναι φίλοι μας και οι Βούλγα-ροι όχτροί μας.

Τίποτ' άλλο έχετε να κάμτε; Κάντε το. Τίποτ' άλλο έχετε να δώσετε στους φίλους μας; Δώστε το. Όχι όμως παπαρόδες και βρισιές. Γιατί θά γελούν και οι Τούρκοι μαζί μας. Φανταστήτε συμμαχία (γιατί κάτι τέτιο σκαρώσανε κίόλας οι πατριωτικές έφημερίδες μας) πού ό ένας σύμμα-χος να παρατάξει στρατούς και κανόνια κι ό άλλος σύμμα-χος να παρτάζει βρισιές. Μά τέτια συμμαχία δέν τη χρειά-ζονται οι Τούρκοι, άφού κι αυτοί, τζάνουμ, γλώσσα έ-χουν και μπορύνε να βρίζουνε.

Κι όμως οι Τούρκικες έφημερίδες ή δε βρίζουν καθόλου τους Βουλγάρους ή τους βρίζουνε λιγώτερο από τις Ρω-μαϊκές. Και τους Τούρκους τους βρίζαμε στα 97 κι όμως οι βρισιές μας δέν τους έμποδίσανε να μές φέρουν κυνη-γώντας ίσαμε τη Λακία. Μια λοιπόν και τό τέτια όπλα μας σκουριάσανε, άς τάρισουμε στις αποθήκες γι' άχρηστο ύλι-κό πολέμου.

ΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ από τώρα άκονίζουνε... τη γλώσσα τους για τον Τουρκοβουλγαρικό πόλεμο. "Α, μωρέ, και τί έχει να γίνει αν αρχινήσει αυτός ό πόλεμος! Τά μαρμαρέ-νια τραπέζια του Ζαχαράτου καρτερούνε τους στρατηγούς πού θά καταστρώνουν πάνω τους τά πολεμικά τους σκέ-δια και οι όρόμοι τής Άθήνας από τώρα έτοιμάζονται να δεχτούνε τους ζητωπόλεμους.

Έχουν όμως και κάποια σοβαρή άντυσχία οι πατριώ-τες. Πάλι βρεθήκαμε άπροετοιμαστοι για πόλεμο. Κ' έτσι: τό παθαίνουμε πάντα.

Γι' αυτό κ' ένδικό μας τραγουδι πρέπει και μές άξίζει νάναι τό περίφημο στιχάκι πού βγήκε στα 78, στην έπαχή του Ρουσοτούρκικου πολέμου, και τραγουδιένταν στους όρά-μους τής Άθήνας:

Στάσου, βρέ Τούρκε, να έτοιμαστούμε,
να δεις οι Έλληνες πώς πολεμούμε!

Στα 78 παρακαλούσαμε, ή, σωστότερο, διατάζαμε τους Τούρκους να μές περιμένουνε. Στα 908 διατάζαμε τους Βουλγάρους. Μά δε θά βρεθούνε επιτέλους όλοι αυτοί να μές περιμένουνε με σταυρωμένα τά χέρια;

σάν την κότα ;
— Άλήθεια — είπ' ό Θόδωρος — κι ό κόκορας, κυρά Σταθαινα, κακαρίζε: σάν κότα, δέν είναι τό λοιπό παράξενο να λαλήσει κι αυτή σάν πετεινός! ού είν' αυτές οι γρουσουζίες, δέν τό νοιώθω!
— Μωρ' δέν τ' άκούω γώ αυτά μόν' κάλλιο να φάη τό κεφάλι της παρά να χου γώ τρομάρες!
— Κοίταξε, καλά, μάννα, είπ' ή Μαριώ κατα-κόκκινη άπ' τη φούρκα της, μή μ' πειράξης τό πλι, μήν τύχη και μ' πάθη τίποτις, γιατί θάρρωσθήσω! Νά, ξέρε το, θάρρωσθήσω να πεθάνω!
— Δάγκωσ' τάχειλι σ' άρή παλαθή!
Πάνω στην ώρα βγήκ' όζω κι ό Γιάννης με την πουκαμίσια του, νυσταγμένος ακόμα και μαχμουρ-λής, όπως έλεγ' ό Κώστας. Τόχαν αυτό τό κακό κι ό Γιάννης κ' ή μάννα του μ' όλες τους τις ευγέ-νειες. Σάν ζυπνούσανε ζαρώναν τά φρύδια τους και κρεμούσανε τά μούτρα, κ' έλεγε κανείς πώς όλος ό κόσμος τους χρωστάει! Έπρεπε να πλυθούνε, να πιούν τον καφέ τους, γιά να ξεζαλιστούν και να κάνουνε κέφι, λές και Τουρκοκρατούσανε!... Η Μα-ριώ, μόλις τον είδε, έτρεξε κοντά του με προθυμιά και μαζί μ' αυτή κ' ή κότα, σά να προσμένανε κ' οι δυό την προστασία του...

— Ξέρεις, κύρ Γιάνγκο; θέλ' ή μάννα μ' να μου σφάξη την κότα, τη Σταχτοπούτα μου...
— Γι' αυτό λοιπόν έγινε τόσο πατιρντί και δε μές άφήσατε να συχάσουμε;
Ο κύρ Γιάνγκο; ξεροταντωνότανε και χαμου-ριότανε, πράμα πού δέν κολάκεψε καθόλου τη Μα-ριώ, πού περιμενε να βρή τό δικό της. Τόν κοίταξε καλά καλά παραπονεμένη...
— Δέ με λυπάσαι, τό λοιπό, κύρ Γιάνγκο; Πιό καλός είν' ό κύρ Θόδωρος!
— Άμ τί να σε λυπηθώ, βρέ παιδί μου! Ό-λες τις κότες δέν τις σφάζετε;
— Νά! μιά τέτοια κότα; είδες κι άλλη τέτοια;
— Χυσέ μου, βρέ Μαριώ, να πλυθώ κ' ύστερα τη βρίσκουμε την ιστορία τής κότας... Νά μου κάνης κ' ένα καφέ γιατί τό κεφάλι μου είναι καζάνι!
— Στάσ' να σ' φέρω κρύο νερό...
— Περιμένο — τούπ' ό Θόδωρος κοροϊδευτικά — πότε θά μου κάνης την μεγάλη χάρη να με κοιτάξης!
— Έδώ είσαν, Θόδωρε; Έχεις ώρα;
— Φαίνεται, γυαλιά σου χρειάζονται...
— Είδα την άμαξα και δε θυμήθηκα τό γλέντι μας, τό πιστεύεις; τόσο ζαλισμένος είμαι!
— Άρχισα και φοβάμαι πώς άδικα έπικσα τά-

μαζί. Δέν ξέρω τί άνθρωποι είπαστε, άλλα λέτε τό βράδυ κι άλλα κάποτε τό πρωί...
— Στάσου, βρέ άδερφέ! Ποιός σούπε πώς δε θά πάμε;
— Ξέρω και γώ! Δέ σε βλέπω πολύ πρόθυμο...
— Έλα, κύρ Γιάνγκο, να νιστή...
Η Μαριώ τούχουσε νερό μπύλινο στο κεφάλι, κατά τη συνήθεια του, να σούρουν οι καπνοί, τούδω-σε τη μπόλια να σρουγγιστή κ' έτρεξε να ψήη την καφέ. Ο Γιάννης πήγε και χτενίστηκε, ντόθηκε κ' έκατσε με τό Θόδωρο στην έλιά περιμένονας τον καφέ. Η μάννα του ζύπνησε κι αυτή και ντυνότανε μέσα...
— Ξέρεις, ό Κώστας είναι στού γιατρού άπ' τό πρωί, δέν ανταμώθηκατε στο Λουτρακι;
— Δέ βγήκα τό πρωί σηκώθηκα με πονοκέφαλο κ' έμεινα στην κάμαρά μου να συχάσω. Πήρα ραι-νασετινη και σάν είμουνε τάπόγεμα καλύτερα έπικ-σα τάμαξι και νάμα!
— Μπράβο, κύρ Θόδωρε, μπράβο! φώναξ' ή μάννα του Γιάννη, βγαίνοντας με κέφι, παράξενο πράμα για κείνηνε ύστερ' άπ' τον ύπνο! — Έγγλέ-ζος σωστός στο λόγο του! Είπε να φέρη τάμαξι στις τέσσερεις, τώρε στο λεπτό, λές και φοβήθηκε